

Kuva: Armin Kübelbeck, CC 3.0

Kysy papilta

Palstalla julkaistaan tällä kertaa kirjoitus kaikkia järkyttäneestä ja puhuttaneesta Norjan tragediasta. Kirjoittaja, isä **Rauno Pietarinen**, on Lapin matkapappi. Kysymyksiä papille voi lähettää vanhaan tapaan osoitteeseen: tuohustuli@gmail.com.

Norjan suru

Koko maailma hätääntyi, kun Norjassa Utøyan saarella mieleltään sairas mies surmasi kymmeniä nuoria kesäleiriläisiä. Olemmeko kristittyinä voimattomia murhenäytelmän edessä?

Olemme nähneet televisiossa uutisia monista kauheista asioista, jotka yleensä ovat tapahtuneet hyvin kaukana Suomesta. Norja kuitenkin on meitä lähellä, ja siellä eletään aika samankaltaista elämää kuin Suomessa. Sen takia moni meistä ajattelikin, että sama olisi voinut sattua omassa maassamme ja ehkä meille itsellemme.

Voiko pahuutta ymmärtää?

Paratiisissa tapahtuneen syntiinlankeemuksen jälkeen ihminen on elänyt kuoleman varjossa. Ihminen on voinut myös valita tien, joka johtaa hyvin kauas Jumalasta ja hyvyydestä. Olemme itse haavoittuvaisia, ja samalla keskuudessamme voi olla ihmisiä, jotka ovat sairastuneet pahuuteen.

Heidän tekonsa ovat mielettömiä, koska ne ovat niin kaukana Jumalasta, joka on kaiken mielekkyyden keskus. Tuollaiset teot ovat kauheita, koska niitä ei voi selittää. Ne ovat myöskin vaillo oikeaa merkitystä, koska merkitys on vain asioilla, jotka ovat oikeita, hyviä ja toista ihmistä kunnioittavia.

Me ortodoksit uskomme, että mitä lähempänä Jumalan tahtoa meidän tekemme, ajatuksemme ja puheemme ovat, sitä merkityksellisempiä ne ovat. Jumala antaa kaikelle merkityksen ja suunnan, joka on aina toista ihmistä palveleva, kunnioittava ja rakastava suunta. Mielettömän pahuuskaan ei meitä horjuta, kun pidämme perussuunnan kohti Jumalaa.

Eikö Jumala voi estää suurta pahuutta?

Suojelusenkeli kulkee mukana

Olemmeko sitten Norjan murhenäytelmän edessä voimattomia? Entä pelkkäämme, mitä meille itsellemme saattaa tapahtua? Niin ei tarvitse olla. Kirkon tärkein sanoma on, että kuolema on voitettu. Pääsiäisenä laulamme "Kristus nousi kuolleista, kuolemalla kuoleman voitti, ja haudoissa oleville elämän antoi". Kuolema toki on meille vieras asia, mutta meidän ei pidä pelätä sitä, koska Kristus on omalla kuolemallaan voittanut sen.

Eikö Jumala sitten voinut estää suurta pahuutta Norjassa? Jumala ei toimi siten, että Hän kitkisi kaiken pahan pois maan päältä. Niin tapahtuu vasta aikojen lopussa, kun Kristus tulee kunniassaan takaisin. Mutta siihen saakka emme voi tietää, kuinka monta vielä suurempaa tai pahempaa murhenäytelmää Jumala on kenties estänytkin. Elämässä on paljon salattuja asioita.

Jos me rukoilemme ja annamme itsemme ja toinen toisemme Kristuksen suojelukseen, voimme olla ainakin varmoja, että olemme osaltamme tehneet voitavamme. Suojelusenkelimme kulkee mukana ja huolehtii meistä. Saatamme joutua onnettomuuteen tai sairastua, mutta suojelusenkeli on aina kanssamme.

Hänen tehtävänsä ei olekaan pitää meitä ikuisesti hengissä tässä maailmassa, vaan varjella meidän ja Jumalan välistä yhteyttä niin, ettei tuo iankaikkinen elämä varjeleva yhteys koskaan katkea.